

PREDIKÁCIÓVÁZLATOK

KEDEI MÓZES

A szülőföld hangja

Mt 6,21

A falu felett ragyogó tavaszi napfényben, a határban járva, kezembe vettem egy maroknyi rögöt. És a rög beszélni kezdett. Egy maroknyi anyag, a felületesen szemlélődő embernek nem mond semmit, de aki az élet mélyébe néz, bejárja a lét rejtett zugait, annak sokat beszél. Hisz ez a mi anyagba írt történelmünk, munkás jelenünk és boldog jövődönk. Szorítsd rá füledet és hallod az ősök hangját, nyisd ki a szemed, és a múlt fényképei bomlanak fel szemed előtt. A tavaszi rögökből őseid beszélnek: itt gyújtottunk tüzet a jövőnek, itt hulltak bele könnyeink a bánat vizébe, itt éreztük meg az élet ritmusát és harmóniáját, gyönyörködtünk a magasan szálló felhőkben, a kék ég tisztaságában, a folyó víztükrének villanásaiban. Itt foltozta az élet sorsruhánkat öröm- és bánatfoltokkal. Itt kellett szántani és vetni a mindennapi kenyérért. Itt építettük otthonunkat és hazánkat, éltük és hirdettük a jézusi evangéliumot.

Mennyi hit, akarat, szeretet, ragaszkodás, küzdelem, veríték van egy darabka rögben! Fogd kezedbe és tanulj abból lángoló hitet, szívós, mindent lebíró akaratot, jövőt építő, izmos küzdelmet. Benne van a mező reményt ígérő zöld színe, virágos mezők nagy ígérete, a hegyek örökös tekintete, a völgyek termő kedve. Benne van örömeidnek rugója, véred lüktetése, szellemed szárnyalása.

Az ember csak ott nőhet nagyra, ahol született. Akik hűtlenül elhagyják a bölcső földjét, olyanok lesznek, mint az a fa, melynek gyökere a földre szakad, s amelyet már hiába ültetnek át, mert levelei sárgulni kezdenek és kiszárad.

Ez a föld számunkra szent. Ez a mi sorsunk, a mi életünk. Számunkra csak itt van élet, szépség és erő, akik kötelességet érzünk magunkban e földdel szemben, akik életünket küldetésnek, hivatásnak tekintjük.

Nemrég szülőfalunkba öreg vándor érkezett Kanadából. Ifjúkorában, a húszas években vándorolt ki többedmagával a jobb sors reményében. Hosszú évtizedek után megszólalt benne a belső hang és hazahozta. Megkérdeztem, miért jött? Kérdésekre így válaszolt: Itthon akarok meghalni.

Minden nép fia csak ott nőhet nagyra, ahol született. Nagy emberek, vallásalapítók, írók, költők, művészek nem légüres térben lettek lángoszlopok, hanem sorstársaik között, népük körében.

Az evangéliumokból tudjuk, hogy Jézus mennyire szerette azt a földet, ahol született, a népet, mely életet adott neki. Minden gyógyító, embernemesítő gondolata és cselekedete kicsiny nemzetén függött. Szerette szülőföldjét és népét sokszor kemény, de igaz szeretettel. Érte lán-golt és búsult, tanított és példát adott. Népeért való lángolásában, tanításában és példaadásaiban nőtt túl a nemzeti kereteken és vált az egyetemes hívő emberiség példaadójává.

Itt kell „acélként fagyot is elbírní“, a jövendő lángjait gyújtani. Itt és most vállalni a jelen harcok küzdelmét, a küldetést, amely nekünk adatott. Itt van a mi kincsünk, a mi szívünk. Isten azt akarja, hogy életünkkel, két munkás kezünkkel, szellemünk erejével itt járuljunk hozzá az ember tökéletesedéséhez, a szeretet és békesség győzelméhez. Amen.

Hidak a partok fölött

Mk 12, 31

Szülőföldem hegyes vidéken fekszik. A Küküllőbe siető sebes patakok részekre vágják a falut. A meredek partok fölött hidak feszülnek. Kiadós nyári záporok után a partokon remegő félelemmel vártuk a „nagy vizet“. Nem is a víztől féltünk, a hidakat féltettük. Sokszor megesett, hogy a sebes ár a hegyekről elsodort farönkökkel elvitte a hidakat. Ilyenkor az emberek tanácstalanul álltak a folyóvá duzzadt patak partjain, és haraggal nézték a szennyes árt, amely elvitte a hidakat. Úgy maradt a falu, mint egy darabokra szabdalt emberi test, amelyben megszakadt a vérkeringés. Sokszor napok, sőt hetek teltek el, míg a partok fölött ismét hidak épültek, s az élet visszatért megszokott medrébe.

Gyermekkoromból úgy maradtak meg bennem a hidak, mint az egymásra utaltság és az összetartozás jelképei. Vannak hidak, melyek falvakat, megyéket, országokat, sőt földrészeket kötnek össze. Egy a rendeltetésük: az elválasztott embereket összekötni.

A megnemértés vizei felett ott tátonganak az emberek között az elválasztó szakadékok. Az önzés, társadalmi igazságtalanság, a világ ezer és ezer ellentéte, a gyűlölet árvize a világ számos részén az összekötő hidakat elvitte az emberek közül.

Hitünk szerint a világ, az ember ma is csak a jézusi úton tud megbékülni önmagával. A szakadékok csak akkor tűnnek el, ha fölöttük a szeretet és megértés hídjai feszülnek.

Az emberi élet nagysága éppen abban van, hogy nem cél önmagában, hanem híd egy igazságosabb és jobb jövendő felé.

Családi életünkben, emberi kapcsolatainkban sokszor érezzük az összekötő hidak gyengülését. Nemegyszer érezzük, hogy új tartógerendák kellenek a híd alá, a szeretet tartógerendái, ha nem akarunk az önmérsztő egyedüllét szakadékainak szélére kerülni.

Te is lehetsz híd az emberek között. A költő is ezt vallja: „Az Isten hídépítő vaskeze, Kifeszített a mélységek fölé, hogy összekössek megszerte partokat. S hogy érezzem: a lelkek serege, egymást keresve rajtam áthalad.“ Amen.

A szivedet kérem

Péld 23, 26

Mindannyian tudjuk, hogy testi életünkben mit jelent a szív. A bölcsőtől a koporsóig szüntelenül dobog. Bármilyen kis hiba jelentkezzék működésében, életünk máris veszélyben van. Amikor megszűnik dobogni, véget ér emberi létünk.

A szívnek nem testi életünkben betöltött szerepéről kívánok szólni, hanem arról, amely magába foglalja mindazt, ami igaz, jó, szép és nemes emberi mivoltunkban. A szív az a központ, ahonnan kiindulnak és ahol gyökeret vernek érzelmeink. Az a hely, ahol nőnek a szeretet virágai, fészket rak az életmentő hit, ahol ezer csalódás után is újrászületik a holnapnak értelmet adó remény. A szív az eszmék bölcsője, a magasabbrendű emberi értékek bányája és egyben raktára is.

Ezt a szívet kéri tőletek Isten. Halljátok-e azt a meleg hangot, amellyel szól hozzátok? Nem kér tőletek anyagi kincseket, csak szíveteket. Kéri, hogy beleültesse a tisztaság utáni vágyat, behintse a szeretet magvát, gyűjtsa meg benne a hit lámpását. Kéri, hogy behelyezze a megbocsátás irgalmát, beleírja a két nagy parancsolatot: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből, és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.“

Szíved az ő kezében lesz a legbiztosabb helyen. E találkozásból szüllessen meg benned a hit: a gondviselő Atyában és az emberben, mely elmédnek szárnyakat, testedbe erőt ad. A megpróbálások nehéz perceiben is érezni fogod megtartó erejét. Isten előtt nincs titok, ő számon tart mindent, tudja, hogy „szíved mit érez, mit dobban, s az élet keresztjét ki hordozza jobban“. Ha elfáradsz az életben, hozzá újra és újra visszatérhetsz, hogy a vele való találkozásból erőt és útmutatást végy.

Őriztétek meg szíveteket tisztán, mert Isten jobban örvend egy tiszta szívnek, mint a világ minden anyagi kincsének. Járjatok az ő utain, akkor növekedni fogtok hitben és emberségben. Így öröme telik bennetek a Mi Atyánknak, hogy általatok is több lett az ember, és boldogabb az élet. Ámen.

Karácsonyi találkozás

Lk 2, 16

A keresztény világ karácsonyt ünnepel. Mi felnőttek sokszor úgy érezzük, hogy karácsonyi ünnepünkben hiányzik valami, nincs benne elég melegség, lelkesedés, szeretet.

A felnőtt ember ezért szeret visszamenni gyermekkorra karácsonyaihoz, amikor repeső szívvel, pirosuló arccal várta az ünnepet. Gyermekként minden karácsonykor az álmok szekerére ülve elindult a betlehemi jászolbölcső felé, s az úton végig kicsi ezüstcsengők szeretetről csilingeltek neki.

Karácsonykor a szülők komoly arca megenyhült, beszédesebbek lettek, előmlött arcukon az öröm. Karácsonykor összegyűlt a család és együtt ünnepelte. Minden felnőttben úgy marad meg karácsony, mint a boldog találkozások ünnepe.

Az első karácsony alkalmával olyanok találkoznak egymással, akik addig soha nem látták és nem ismerték egymást. A pásztorok és bölcsék a szegényes istállóban találkoznak a boldog szülőkkel: Máriával és Józseffel, az újszülött kisdeddal és egymással.

Bölcsék és pásztorok mostanig távol éltek egymástól, most találkoznak először annak a bölcsőjénél, aki azért jött, hogy az embere-

ket megtanítsa egymást szeretni. A nagy találkozásban szívük egybehangolódik és megtudják a nagy titkot, hogy mit jelent egymást önzetlenül szeretni.

Karácsonykor megszületik a szeretet a szülők, pásztorok és bölcsék szívében, az az emberi érzés, ami a legnagyobb hiánycikk az emberiség életében. A betlehemi találkozás ékes bizonyítéka a szeretet közösségteremtő erejének.

Karácsonykor az emberek találkozni akarnak. A köztük levő távolság nem az, amit kilométerekben mérünk, hanem ami a szívekben húzódik meg.

Benedek Elek, a nagy mesemondó ifjúkorában egy alkalommal karácsony küszöbén a fővárosban tartózkodott. Magában mind azt forgatta, hogy az ünnep csak úgy lesz számára az igazi, ha hazamegy Kisbaconba. Nekivágott a hosszú útnak, melynek legnagyobb részét gyalog tette meg, hogy karácsony estéjén Kisbaconban magához ölelhesse szeretett szüleit.

Karácsony közeledtével száz- és százezer üdvözetet, jókívánságot szállított a posta embertől emberig, lélektől lélekig. Ez is azt bizonyítja, hogy a találkozni vágyó szívek legyőzik a távolságokat. Aki-
ket az élet messze vitt a szülői háztól; akik csak tehetik, sietnek haza, mert úgy érzik, hogy a szent ünnep csak úgy lesz számukra teljes.

Vannak azonban távolságok, amelyek most is megmaradnak: ezek a távolságok a szívekben, az emberekben húzódnak meg, mint a gyűlölet, önzés, harag, góg, közömbösség távolságai. Pedig mennyire kellene a magányos, fásult, önző emberi szíveknek a karácsonyi találkozás! Hogy kell a viszálykodó, ezer ellentéttel terhes világnak a pásztorok lelkesedése: „menjünk el mindig Betlehemig“!

A betlehemi jászolbölcső benne van a te érző, szerető szívedben, de ott vannak a távolságok is. A szíved ajtaján csak belülről van kilincs. Nyisd ki az ajtót, és indulj el bizalommal az Isten felé, aki vár téged, az embertárs felé, aki melletted él, és meglásd, hogy az úton végig szeretetharangok szólanak szívedben. Ámen.

Békét a világnak

Mt 5, 9

Ha a természet elveszíti nyugalmát, sok szenvedés és megpróbáltatás szakad az emberre. Ezt tapasztalta országunk lakossága az 1970. és 1975. évi árvíz alkalmával. Az addig szelíd folyók elhagyták medrüket, gátakat törtek át, házakat döntöttek le. Nyomukban pusztulás és halál járt. Órák alatt sok éves küzdelem, munka ment veszendőbe.

1977-ben országunkban földrengés pusztított. A föld elveszítette benső nyugalmát, bizonytalanná vált. Romba dőlt házak, halottak százaai hirdették a nagy pusztulást. A romokat eltakarították, új tömbházakat emeltek a régiek helyébe, csak a halottakat nem lehetett visszadni az életnek.

Nyáron, vihar után a Hargitán jártam. Az egyik hegyoldalban ölnyi vastagságú fákat csavart ki tövestől a vihar. A fák úgy feküdtek moz-

dulatlanul, mint halott emberek. Ha a társadalom veszíti el nyugalmát, még nagyobb baj szakadhat reánk. Az emberiséget ma háborús veszély fenyegeti. Azonban megmozdult a világ lelkiismerete is, a békeszerető erők mindenütt felemelik szavukat a fegyverkezés ellen.

1981. június 22-én hat héten át tartó békemenet indult Koppenhágából és vonult Dánián, az NSZK-n, Hollandián, Belgiumon, Franciaországon át Párizsig, ahová augusztus 6-án, Hiroshima atomtámadásának napján érkezett, hogy augusztus 9-én, Nagaszaki pusztulásának napján érjen véget. A menet élén háromszavas hatalmas felirat jelent meg: „Nem akarunk Eurosimát!” 1945. aug. 6-án egy hirosimai gyermek a következő megrázó feljegyzést írta: „Augusztus 6-án reggel kilenckor felrobbant a nap és meghalt a világ.”

1981. június 14—18. között zajlott le Jeruzsálemben a holokausztot átélő zsidók világtalálkozója. Olivier Lustig, akinek sikerült megmenekülnie a náci haláltáborokból, megrázó sorokban emlékezik az átélt szenvedésekre. „Nem hiszek a csodákban, és mégis csodának tűnik, hogy én, aki 1944. június 9-én nem egészen egy órával Birkenauba érkezésem után tehetetlenül néztem végig, a »halálrámpáról«, hogyan tuszkolják anyámat három kistestvéremmel együtt abba az emberoszlopba, amelynek eleje már elindult a gázkamrák felé, több mint három és fél évtizeddel e döbbenetes büntettek után Jeruzsálembé utazzam, s részt vegyek az emberiség történetében egyedülálló találkozon.” Megrázó sorai a fájdalom mélyéből jönnek, s a világ lelkiismeretét keresik.

Az élet előfeltétele a béke. Csak békében van fejlődés, kiteljesedés. Jézus a békességet keresőknek a legnagyobb jutalmat ígéri: „Isten fiainak mondatnak.”

Homéroszból az ember örök békevágya tör fel: „Nyújts nekem inkább bátorságot a béke szelid szigorában maradnom.” Platón azt állítja, hogy „a háború bűne minden esetben kevés emberre szorítkozik, az emberek többsége barátja a másiknak”. Mark Twain találóan fejezi ki minden nép óhaját: „A földön békére, boldogságra és az emberek közti testvériségre van szükségünk.”

Legyünk a béke követői, emeljük fel szavunkat az otthonért, a szülőföldért, az emberért. Cselekedeteinkben erősítsük a béke igazát, hogy ne haljon meg a világ se Hirosimában, se másutt.

Nyugalom, béke kell a világnak, ezért éljünk és cselekedjünk. Ámen.

Az élet tisztelete

5Móz 30, 19

Beláthatatlan hosszú időnek kellett eltelnie, amíg az élet elérte a mai fejlődési fokot. A természet és az ember sok ezer éves tapasztalata rakódott le és teremtődött újjá bennünk. A tudomány és technika szárnyain magasra emelkedett az emberi szellem. Nagy eredmények születtek az élet minden területén, gyógyíthatatlannak hitt betegségekre megtalálták a hatásos gyógyszereket. Sugárhajtású repülőgépeken órák alatt eljuthatunk a világ egyik sarkából a másikba. Az ember a mikro- és makrokozmosz megismerésében mérföldes léptekkel halad előre.

De elszomorító az a tény, hogy az ember tudását nemcsak jóra, hanem rosszra is használja. Kenyér, gyógyszer és szerszám helyett fegyvereket gyárt. A történelem folyamán az emberiség először érkezett el oda, amikor az aggasztó méreteket öltött fegyverkezés következtében elkövetheti az öngyilkosságot. A világ békeszerető erői felemelik szavukat az életért, a békéért. Az élet mindenkinek csak egyszer adatik. Nemcsak jogunk, de kötelességünk is életünket megvédeni.

Schweitzer Albert századunk nagy embere volt, orvos, teológus és orgonaművész egy személyben. Legnagyobb értéknek az életet tartotta, mely bölcsője lehet a legszebb emberi értékeknek. Életének lámpása az emberért hozott áldozatban égett ki. Odahagyta hazája kényelmét azért, hogy embereket mentsen meg a betegségből az életnek. Lambarénében kórházat alapított, ahol hétköznap gyógyított, vasárnap pedig hirdette az evangéliumot a bennszülött lakosságnak. A *szentlélek munkája az emberben* című beszédében nemcsak hozzuk, hanem a világ lelkiismeretéhez is szól: „... az újjászületés nagy dolog lenne. Nem néznők, hogy más emberek mit csinálnak, mindig csak azt tennők, ami jó. Szánjuk reá magunkat erre az újjászületésre. Harcoljuk ki magunkban azt minden napra, hogy mások iránt türelmesek, kedvesek és jók legyünk...”

Schweitzer legnagyobb értéknek az életet tartotta. Az élet tisztelőben határozta meg a mindig érvényes erkölcsi alapelveket.

A világ jelenlegi feszültségében nagyon kellenének a Schweitzer Albertek, hogy a világért felelős tényezőknek bátran megmondják: „Vigyázzatok az életre.”

A márciusi ágakon rügyek bomlanak, fiatal anyák ölén új életek nőnek. Márciusi napsugarakban tágul az öröm, nő az életkedv. A tél hideg, fagyos bilincsei lehullanak a földre. Lábad nemsokára virágos réteken jár. Két munkás kezéd munkára lendül a nyár izzó aranyában; amikor belenyúlsz az ős gyümölcsös kosarába, elárad benned az életöröm és érzed, hogy érdemes élni. Szép a természet, törekedj, hogy lelked is szép legyen, mert a jóra igyekező lelkek tartják meg az életet a földön.

Emeld fel a szavadat és dolgozz az életért. Az élet az Isten ügye is. Azért adta életünket, hogy eszköz legyünk a kezében. Az életnek nagy lehetőségei szunnyadnak bennünk. Isten azt akarja, hogy szebb, jobb, igazabb legyen általunk a világ. Ámen.

Világosság felé

Mt 5, 16

A fény biztonságot ad, nem önmagáért van, hanem másokért, az életért. Mindenki látja, csak ő nem tud semmit magáról. Nem uralodik, hanem szolgál. Ebben a szolgálatban emésztődik fel lénye. Ezért ömlik a magasból a földre, hogy nyomában virágba öltözzenek örömlükben a fák és mindenütt nőjön az élet. A fény feláldozza magát. Fény lesz mindenből, ami megtagadja, elemészti magát, azért, hogy szolgáljon.

Jézus tanítványaira a jóság lámpását bízta, hogy bevilágítsanak minden sötét zugot, felkeressenek minden emberi szívet. A jócselekedetek lettek az ő ismertetőjegyük. Vitték is mindenüvé, ahová elért

a lábuk és a hangjuk: kézszorítás, biztatás, vigasztalás, segítség formájában.

A jóság a mi rendeltetésünk, számunkra azt jelenti, mint az anyamadarnek a fészek, a fának a virágzás, a folyónak a tenger. A tanítványok a jóságot vitték a világnak, az igazságért küzdöttek. Ez magyarázza, hogy elbukásukban is diadalmaskodtak. Életük tragikumából emberi megdicsőülés lett. A szívük szeretettől buzogott és így minden fájdalommal boldogabbak lettek. Kicsinyes anyagi meggondolások nem kötötték. Arra törekedtek, hogy minden áldozatra minél több szeretetet és lelket adjanak.

Hány életlámpás égett ki, hogy ma nagyobb világosság legyen. Hány élet áldoztatott fel a szolgálat oltárán, hogy életünk ma mélyebb legyen az igazságban, jóságban és szépségben. Tudósok virrasztásain és munkáján keresztül szolgálatunkba állítottuk a természetet, nagy művészek lelki lángolásában közelebb kerültünk a szépség eszményéhez.

Bár nagyon sokat fejlődött az élet, sok sötétséget meghódított a világosság, ma is vannak olyan területek, amelyeket a jóság és értelem lámpása meghódítani még nem tudott. Werner Heisenberg világhírű német atomfizikus állapítja meg: „Mi hasznunk van az egész haladásból, a természet uralmunk alá hajtásából, az orvostudományból, az űrhajózásból, ha közben az emberi együttélés legfontosabb problémáit nem vagyunk képesek megoldani, ha nem tudjuk kiküszöbölni a háborút, az erőszakot, a pusztítást és az igazságtalanságot?”

Ha a csillagok fényét nem is tudjuk befogni, mécesest azért gyűjthetünk magunkban. Szívünkkel, gondolatainkkal a fény felé törekedjünk. Az emberség felragyogó csúcsaira igyekezzünk.

Mi is lehetünk fénysugár, mely segíti a „földet megérni“, s ezzel is közelebb a nagy világtavas, az Istenországa. Ámen.

KASZONI JÓZSEF

Senki sem él önmagának

Róm 14, 7/a

„...a ház tíz méterre van, és tudom, hogy bent emberek vannak. Tudom, nemcsak sejtem. És azt is tudom, hogy bár hallják, hogy kutyák fognak, nem szólnak. Tudom. De azért várok. Állok segítségkérően — hiába. Pedig csak egy hang kellene, egy ismerős hang, valakinek az akarata, s a kutyák farkcsóválva elmennének. De nem mozdul senki“ (Lőrincz György: Amíg csak él az ember).

Azért idéztem a fentieket, mert nagyszerű ellenpéldáját adják textusunk mondanivalójának. Vagyis annak, hogy — sajnos — sokan vagyunk még, akik nagyon is önmagunknak élünk. A senkivel-semmivel, csak magukkal törődő, magukba zárkózott emberek sokasága egyre nő körülöttünk. Egy tömbházban lakók lehet, hogy hosszú évek múlva is csak annyit tudnak egymásról, hogy hogyan hívják az illető szomszédot, aki közvetlenül mellettük él, s azt is onnan, hogy neve az ajtóra, eset-

leg a csengőre van kírva. Ez azonban nem helyes, mert az ember társas lény voltának ellentmondó, amint arra textusunk is figyelmeztet: „Mert közülünk senki sem él önmagának...” Nem lehet az egyéni életet mindig és kizárólagosan elválasztani a közösségtől. Nem új az a megfogalmazás sem, hogy csak akkor megy jól az egyénnek, ha mindenkinek jól megy, mert sorsunk úgy összefügg egymásával, mint ahogy a tagok összefüggenek egymással és a fejjel. Csak akkor egészséges az egész test, ha mindenik tag ép s úgy végzi a maga feladatát. Ha egy tag szenved, szenved a többi is; ha egy tag beteg, veszélyeztetve van az egész test, s annak normális működése is. Ezért sem lehet számunkra közömbös az apostol felhívása: „Egymás terhére hordozzátok...” (Gal 6, 2)

Nem lehet számunkra közömbös a kérdés: tudatlan-e, bizalmatlan, boldogtalan-e felebarátunk? Mert amíg tudatlan, bizalmatlan, boldogtalan, addig mi sem élvezhetjük a magunk boldog állapotát. El kell mennünk és olyanná kell tennünk a mellettünk élőket, természetesen vallás-erkölcsi értelemben, mint amilyen mi vagyunk. Sokszor milyen kevesen múlik az, hogy ne csak önmagunknak éljünk. Elég egy hang: egy ismerős, halk, szelid hívó hang; egy mozdulat: egy segítő, közelítő, felemelő mozdulat. Elég megtenni az első lépést, mert a második már magától jön. Ne halasszuk hát hallatni a hívó szót, megtenni az első mozdulatot, az első lépést. Ámen.

Ki az igazi keresztény

Mt 5, 40—41

Az ember jelleme, erkölcsiség iránti fogékonysága tökéletesíthető, mert arra van teremtve. Jézus elvárja az Istenben bízóktól, hogy az Isten és ember iránti szeretetük buzgó, jóakaratauk határtalan, igazság iránti szomjuk erős legyen. Jézusnak a Hegyi beszédben elmondott szavai igazlelkűséget, félelem nélküli őszinteséget tesznek mindenki feladatává, s olyan bátorságot, amely megveti a félelmet és fájdalmat.

Jézus arra hív, hogy gyakoroljuk az evangéliumi erényeket. Viseltesünk rokonszenvvel mások nehézségei, fájdalmai, megpróbáltatásai iránt; gyakoroljuk az őszinteséget, amely nem szűnik meg soha abban fáradozni, hogy mások jólétén is munkálkodjék; az alázatot, amely szeret láthatatlanul is jót tenni s így elfeledkezik magáról a legnemesebb tettek gyakorlásakor. Az alázatos ember belefeledkezik abba a munkába, amellyel megszépíti, boldogítja és könnyebbé teszi a mások életét s ilyenkor nem törődik önmagával sem. Még akkor sem, ha a jó helyett rosszal fizetnek cserébe. Az ilyen ember tudja igazán elfogadni a jézusi tanítást: „És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is.” Az ilyenek valóban keresztények.

Ki az igazi keresztény? Az, aki tud úgy viselkedni, mint ahogy arra Jézus tanította: a rosszat nem rosszal, hanem jóval győzi le. Az igazi keresztény az, akit ha megütnek, ahelyett hogy visszaütne, a másik orcáját is oda tudja tartani; akit ha egy mérföldútra kényszerítik, ő kettőre vállalkozik: akitől ha elveszik a felső ruháját, az alsót is odaadja; akitől ha egy órai munkát követelnek, kettőt dolgozik; akit ha

arra kérnek, hogy szeressen egy embert, ehelyett arra vállalkozik, hogy tízet, százat szeret; akitől azt kéri, hogy szeresse a jó embereket s ő a rosszakat is szeretni tudja.

Keresztény az, aki mindig többet ad, tesz, áldoz, szeret, imádkozik, mint amennyit tőle kérnek. Aki túlteljesíti nemcsak az önmegvalósítás parancsát, hanem többet tesz, s igyekszik azon lenni, hogy az önmeghaladást is valóra váltsa. Ezek a ráadások, többletek fejezik ki az igazi kereszténység lényegét, értékét. Áldottak legyenek ezek az embernemesítő ráadások; ezekből vegyük ki részünket „igazi keresztényeként.“ Ámen.

Jézus követése

Mt 4, 19/b

A kereszténységnek mindig központi kérdése volt Jézus követésének a lehetősége. A történelem folyamán többször merült fel a kérdés, hogy vajon képesek vagyunk-e követni Jézust? A kérdésre adott válaszok természetesen felekezetekként változtak. Mi unitáriusok a feltett kérdésre igennel válaszolunk. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal, hogy a Jézus-követő ember élete nehéz, de szép feladat. A jézusi élet magas erkölcsi követeléseit nem könnyű teljesíteni, elsősorban azért, mert ez nem kevesebbet, mint az ellenség szeretetét, az elesettek felemelését, az árvák, szegények vigasztalását tanítja.

Vannak, akik azt állítják, hogy Jézus olyan magasan állt felettünk, hogy őt csak imádni lehet, de követni nem. Mi ellenben azt valljuk, hogy Jézus jellemnagysága nem elhatároló, sőt inkább vonzó és alkalmas arra, hogy az ember eszményképe legyen. „A mi természetünk Jézusban szorosan egyesült az istenivel“ (Channing).

Jézus követésének a lehetőségét igazolja még számunkra a példaadó személyek erkölcsi hatása is. R. W. Emerson mondta egy alkalommal, hogy: „Ha az ember jobb könyvet írt, jobb prédikációt tartott, vagy jobb egérfogót talált fel, mint szomszédja, akkor házának ajtajához még akkor is, ha az a ház az erdő közepén áll, a világ okvetlenül ösvényt tapos.“ Ez a megállapítás is bizonyítja, hogy az emberre hatással van a jó példa, a kiemelkedő személyiség; még olyan kiemelkedő is, mint a jézusi.

Jézus követésének lehetőségét onnan is tudjuk, hogy a „lelkek“, gondolkozó emberi teremtmények mind egy családba tartoznak. Az anyagi világra nem áll ez a megállapítás, mivel tudjuk, hogy pl. az ásvány nem növény, és nem is hasonlít ahhoz. Az értelmi világban viszont nincsenek ilyen nagy korlátok, különbségek, mivel minden léleknek ugyanaz az eredete és természete. Mindannyiunkat egy láng hevít, és ugyanarra a célra törekszünk, amelyet Jézus az állandó tökéletesedésben jelölt meg számunkra. Legyünk tehát mindig jót és igazat akaró, előrehaladó, Jézus-követő emberek. Ámen.

EGYHÁZI ÉLET – HÍREK

Egyházi Képviselő Tanács

Az E. K. Tanács okt. 15-én tartotta a *III. évnegyedi ülést* dr. Barabássy László főgondnok és dr. Kovács Lajos püspök elnökelete alatt. A tárgysorozat főbb pontjai voltak az elnökileg elintézett adminisztratív és gazdasági ügyekről szóló jelentés, a különböző szakbizottságok jegyzőkönyvei, az Unitárius Világszövetség 24. kongresszusáról szóló jelentés.

A *IV. évnegyedi gyűlés* dec. 3-án volt. Tárgysorozatán szerepeltek a hazai egyházak leszerelési és békefelhívása, az elnökileg elintézett fontosabb adminisztratív és gazdasági ügyek, az egyházkörök közgyűlési jegyzőkönyvei, a fehéregyházi szórványnak leányegyházközséggé nyilvánítása, az Egyházi Központ és a Nyugdíj- és Segélypénztár 1982. évi költségvetése, az egyházközségek 1982. évi egyetemes egyházfenntartói hozzájárulása, az egyházkörök és egyházközségek részére folyósítandó juttatások megállapítása, valamint a létfenntartásukhoz elégtelen jövedelemmel rendelkező nyugdíjas lelkészek és utódaik segítése.

Egyházközi közgyűlések

A *kolozs-tordai* egyházkör okt. 3—4. napjain tartotta évi közgyűlését a várfalvi egyházközségben. A főhatóság képviselőjében dr. Kovács Lajos püspök, dr. Gyarmathy Árpád főgondnok és dr. Szabó Árpád teol. tanár afiai vettek részt a gyűlésen.

A közgyűlés tárgyalta az esperes évi jelentését, a különböző bizottságok előterjesztéseit, a főhatósági leiratokat és az egyházkör 1982. évi költségvetését. A szombat este tartott istentiszteleten Fazakas Ferenc tordai lelkész prédikált, a kántori teendőket Pálfi Dénes várfalvi énekeszér végezte. A vasárnapi istentiszteleten Szabó Zoltán sinfalvi lelkész szószéki szolgálata után dr. Kovács Lajos püspök mondott beszédet. Az énekeszéri teendőket Mezei József kövendi kántor látta el. A közgyűlés szeretetvendégséggel ért véget.

Az *egyházkörök* dec. 8—11. napjain rendkívüli közgyűlést tartottak. A közgyűlés és az egyházközségek küldöttei (elektorok) főtanácsai képviselőt választottak az 1979—1984. évek ciklusára.

A *kolozs-tordai* egyházkör közgyűlése által megválasztott képviselők: Fazakas Ferenc és Bálint Ferenc lelkészek, Tompa Sándor és Fodor